

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **BOHEMIA ENERGY entity s. r. o.**
sídlem Na Poříčí 1046, Praha 1

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 25. 10. 2018, č. j. 11574-28/2015-ERU

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Energetický regulační úřad (dále jen správní orgán I. stupně) rozhodnutím ze dne 16. 4. 2018, č. j. 11574-21/2015-ERU, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání 22 správních deliktů podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Dopustila se jich tím, že v rozporu s § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele užila klamavou obchodní praktiku ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. V období od 19. 12. 2013 do 20. 12. 2013 v rámci nahrávaného telefonního hovoru celkem 22 zákazníkům uvedla nepravdivý údaj o tom, že probíhající proces změny dodavatele elektřiny nelze v dané době zastavit, a proto tito

zákazníci od 1. 1. 2014 přecházejí k žalobkyni jako dodavateli elektřiny, přestože proces změny dodavatele v rámci systému operátora trhu měla možnost zastavit do dne 23. 12. 2013, 14:00 hodin (výrok I.). Za spáchané správní delikty uložil správní orgán I. stupně žalobkyni pokutu ve výši 300 000 Kč (výrok II.).

2. Rozklad žalobkyně Rada Energetického regulačního úřadu napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně v podané žalobě namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Má za to, že nebyly řádně vypořádány všechny rozkladové námitky, a že úvaha, na základě které jí byla stanovena pokuta, je nedostatečná.
4. Rozhodnutí byla vydána na základě nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány vycházely pouze z pokladů zjištěných při kontrole předcházející správnímu řízení, aniž by v samotném řízení činily cokoli, čím by dostály povinnosti zjišťovat všechny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně. Správní orgány neprovedly dokazování stran prověření, zda osoby, vůči nimž se žalobkyně měla dopustit protiprávního jednání, byly spotřebiteli ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Nebylo rovněž zjištěno, že s těmito osobami byly sjednány smlouvy mimo prostory obvyklé k podnikání.
5. Jednání žalobkyně představuje správní delikt pokračující, nikoliv 22 samostatných správních deliktů. Všechna jednání byla provedena v úzkém časovém intervalu, po obsahové stránce byla analogická a měla stejný záměr. Ve vztahu k paní M. K. se žalobkyně nedopustila dvou správních deliktů jen proto, že poskytnutá informace se vztahovala ke dvěma odběrným místům zákaznice. Počet správních deliktů žalovaný výslovně zohlednil při výměře trestu a považoval jej za výrazně přitěžující okolnost, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
6. Namítla, že v průběhu správního řízení byla porušena zásada zákazu donucování k sebeobviňování. Správní orgán I. stupně pod pohrůzkou sankce vyžádal od žalobkyně listiny a telefonní nahrávky, ze kterých poté ve správním řízení výlučně vycházel a uložil jí pokutu. Žalobkyně tímto postupem byla zkrácena na svých procesních právech, konkrétně na právu na spravedlivý proces a právu na obhajobu. Nemohla být nucena k aktivnímu poskytování součinnosti směřující k poskytování důkazů proti své osobě. Má za to, že správní orgán rovněž pochybil tím, že provedl získané důkazy způsobem odporujícím právu na spravedlivé řízení a právu odeprít výpověď ve smyslu čl. 37 odst. 1 a čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech.
7. Navrhla proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že otázka, zda byli zákazníci v postavení spotřebitelů, byla ve správním řízení dostatečně posouzena. Bylo nutné vycházet z § 11a odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“), obsahujícího definici spotřebitele.
9. Při shromažďování důkazů postupoval žalovaný v souladu se správním řádem a judikaturou správních soudů. Skutečnost, že důkazy byly shromážděny v rámci kontrolního procesu, nemá na zákonnost rozhodnutí vliv.
10. Jednotlivé skutky kladené žalobkyni za vinu se vyznačují obdobným způsobem provedení a časovou souvislostí. Pro určení závěru o pokračujícím deliktu je třeba prokázat obviněnému existenci jednotného záměru. V projednávaném případě takové okolnosti nebyly zjištěny.
11. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

12. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že žalovaný neuvedl žádné důkazy ani neodkázal na žádné podklady, na jejichž základě by mohl prokázat svá tvrzení. Z obsahu telefonních hovorů nelze učinit závěr, zda některý zákazník byl v postavení spotřebitele či nikoliv. Žalobkyně nezpochybňuje předpoklad, že řada z osob, se kterými na konci roku 2013 telefonicky hovořila, patrně byla v postavení spotřebitele. Žalovaný se však žádným způsobem nezabýval prověřováním, které z těchto osob byly v postavení spotřebitele, ačkoliv jej k tomu žalobkyně v průběhu řízení opakovaně vyzývala, resp. neúplnost zjištění skutkového stavu v tomto směru namítala.
13. Jestliže je žalobkyně sankcionována za tvrzené protiprávní jednání v rozporu se zákonem o ochraně spotřebitele, je nutno vycházet z definice spotřebitele uvedené v § 2 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Jakýkoliv odkaz na definici spotřebitele v energetickém zákoně nemá pro posuzovanou věc žádnou relevanci.
14. Žalobkyně opakovaně namítala, že účelem telefonické komunikace nebylo ovlivňovat zákazníka, aby učinil obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Takové obchodní rozhodnutí již zákazník učinil při sjednání smlouvy se žalobkyní. Smyslem komunikace bylo zamezit tomu, aby se zákazník dostal v důsledku nezákonného jednání společnosti CENTROPOL ENERGY, a. s. (dále též „CENTROPOL ENERGY“) do situace, kdy by objektivně vznikl (nebo mohl vzniknout) stav neoprávněného odběru elektřiny.
15. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by bylo jedno, zda bude jednání (vedle dalších vad právního hodnocení) posouzeno jako jeden skutek pokračující nebo jako 22 samostatných skutků. Správní orgány počet správních deliktů výslovně zohlednily při ukládání sankce a považovaly jej za „výrazně přítěžující okolnost“. Uvedená vada právního hodnocení tedy nutně měla vliv i na přiměřenost uložené sankce.

V. Posouzení věci soudem

16. Soud přezkoumal rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí Rady žalovaného.
17. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
18. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
19. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti.
20. Žalobkyně v průběhu let 2011, 2012 a 2013 sepsala smlouvy o sdružených dodávkách elektřiny se zákazníky, kteří jí zároveň udělili plnou moc k zastupování v rámci změny dodavatele a při ukončení dosavadních smluvních vztahů s dodavateli.
21. Dne 11. 12. 2013 doručila žalobkyně společnosti CENTROPOL ENERGY (původní dodavatel elektřiny) odstoupení zákazníků od smluv uzavřených s touto společností. Ve dnech 11. a 12. 12. 2013 žalobkyně zadala do systému společnosti OTE, a. s. žádosti o uskutečnění změny dodavatele elektřiny u zákazníků, resp. pro jejich odběrná místa, přičemž dodávka elektřiny od žalobkyně se měla uskutečnit od 1. 1. 2014.
22. Někteří zákazníci následně doručili žalobkyni písemná odstoupení od smlouvy o sdružených dodávkách elektřiny. Dne 17. 12. 2013 jim žalobkyně odeslala dopis, ve kterém uvedla, že od zákazníků dostává informace, že jsou formou dopisů a SMS kontaktováni společností CENTROPOL ENERGY ohledně neplatnosti výpovědi smluv s touto společností. Žalobkyně

zákazníky ubezpečovala, že jim společnost CENTROPOL ENERGY nesmí uložit sankce za přechod k ní, a potvrdila, že za zákazníky přebírá právní ochranu.

23. V období od 19. do 20. 12. 2013 oslovovala žalobkyně zákazníky rovněž formou telefonických hovorů. Společným znakem těchto hovorů bylo sdělení, že změnu dodavatele již nelze zastavit a proto od 1. 1. 2014 zákazníci přejdou k žalobkyni jako dodavateli elektřiny, a to pouze na jeden den. Od 2. 1. 2014 budou dodávky elektřiny ukončeny a dojde k demontáži elektroměru. Žalobkyně, resp. operátor, následně zákazníkům měla sdělit, že pokud nic neudělají, budou od nového roku bez elektřiny. Jediné řešení podle žalobkyně bylo zrušit podané odstoupení od smlouvy se žalobkyní, což však muselo být učiněno hned. Někteří zákazníci se následně na základě tohoto sdělení rozhodli zrušit jimi podané odstoupení od smlouvy.
24. Sdělení žalobkyně, že probíhající proces změny dodavatele již nelze v době telefonického hovoru zastavit, bylo podle správních orgánů nepravdivé, proto se jednalo o klamavou praxi ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Podle správních orgánů se tímto jednáním žalobkyně dopustila zakázaných obchodních praktik uvedených v § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, čímž spáchala celkem 22 správních deliktů podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.
25. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí [bod V. A) rozsudku]. Poté se zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu [bod V. B) rozsudku] a námitkou nesprávného posouzení souběhu správních deliktů [bod V. C) rozsudku]. Závěrem se soud věnoval námitce porušení procesních práv žalobkyně [bod V. D) rozsudku] a námitce nezákonnosti uložené pokuty [bod V. E) rozsudku].

V. A) Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

26. Žalobkyně v podané žalobě uplatnila mj. námitku nepřezkoumatelnosti, proto se soud nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž by soud byl povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by muselo být napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).
27. Žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v první řadě ve skutečnosti, že žalovaný nevypořádal rozkladovou námitku, že osoby, vůči nimž se měla dopustit správního deliktu, jsou spotřebiteli ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele.
28. K tomu soud uvádí následující. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že je nesporné, že zákazníci specifikovaní ve výroku č. I. rozhodnutí jsou nepodnikající fyzické osoby, které nejednaly v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu povolání. Naplňují proto definici spotřebitele podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.
29. Žalobkyně v rozkladu tvrdila, že správní orgán I. stupně tento závěr nijak neodůvodnil. Uvedla, že více než polovina fyzických osob uvedených ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí byla v roce 2018 uvedena v aplikaci ARES (Administrativní registr ekonomických subjektů) jako podnikající fyzické osoby a na adrese jednoho z odběrných míst bylo evidováno místo podnikání osoby vykonávající činnost obchodu s autodíly a autodoplňky.
30. Rada žalovaného na tuto rozkladovou námitku reagovala na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Popsala, že skutečnost, že zákazníci jsou vůči žalobkyni v postavení spotřebitelů, vyplývá z předložených smluv. Smlouvy byly uzavřeny mezi žalobkyní a zákazníky jako fyzickými osobami s uvedením jejich data narození, a to pro odběrná místa s parametry obvyklými pro běžné domácnosti. Žádný ze zákazníků neměl ve smlouvě uvedeno identifikační číslo, které by svědčilo o tom, že se jedná o podnikatele. V průběhu řízení tedy nic nenasvědčovalo závěru, že

zákazníci uzavřeli předmětné smlouvy v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu povolání. Takové vypořádání předmětné rozkladové námitky považuje soud za dostačující.

31. Jako nepřezkoumatelné hodnotí žalobkyně dále závěry Rady žalovaného ohledně možnosti ovlivnění ekonomického rozhodování zákazníků. Žalobkyně v rozkladu namítla, že správní orgán I. stupně se nezabýval tím, zda se jednotliví zákazníci cítili ovlivnění v rozhodnutí či nikoliv. K této námitce se Rada žalovaného vyjádřila na str. 6 napadeného rozhodnutí. Uvedla, že žalobkyně sdělením nepravdivých informací odradila zákazníky od učinění odstoupení od smlouvy, resp. přiměla je toto odstoupení vzít zpět. Tím je ovlivnila v tom, zda toto rozhodnutí učiní či nikoliv. Podle soudu i na tuto rozkladovou námitku bylo v napadeném rozhodnutí adekvátně reagováno.
32. Závěrem žalobkyně označila za nepřezkoumatelné rovněž úvahy ohledně výše uložené pokuty. Výši uložené pokuty se Rada zabývala na straně 7 napadeného rozhodnutí. Konstatovala, že výše pokuty odpovídá závažnosti vytýkaného jednání, počtu souběžně spáchaných správních deliktů a konkrétním okolnostem spáchání deliktu. Vyjádřila se rovněž k namítané délce správního řízení před správním orgánem I. stupně (viz str. 8 napadeného rozhodnutí). I tuto argumentaci lze podle soudu považovat za dostatečnou, zejména s přihlédnutím k rozsahu odůvodnění výše pokuty v prvostupňovém správním rozhodnutí, z něhož je jasně seznatelné, jaké skutečnosti byly rozhodné pro stanovení výše pokuty (přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65).
33. Soud tak dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému, z něhož logicky vyplývají učiněné právní závěry. Úvahy Rady jsou přezkoumatelným způsobem odůvodněny a odpovídají pravidlům logického usuzování. Ostatně žalobkyně dále v podané žalobě se závěry Rady polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí možné nebylo.
34. Námitku nepřezkoumatelnosti proto soud neshledal důvodnou.

V. B) Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu

35. Žalobkyně dále tvrdila, že správní orgány náležitě nezjistily skutkový stav. Konkrétně neprokázaly, zda zákazníci, vůči kterým se žalobkyně dopustila správních deliktů, byli v době uzavření smlouvy v postavení spotřebitelů ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.
36. V projednávaném případě se žalobkyně měla dopustit správních deliktů podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tím, že užila v rozporu s § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele klamavou obchodní praktiku ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.
37. Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se „[v]ýrobce, dovozce, vývozc, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.“
38. Z § 4 zákona o ochraně spotřebitele plyne, že *obchodní praktika je nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil* (odstavec 1). *Užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky* (odstavec 3).
39. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele *je obchodní praktika nekalá, je-li při ní užit nepravdivý údaj.*

40. Z výše citovaných ustanovení zákona o ochraně spotřebitele i z jeho celkového účelu je zřejmé, že aby byla obchodní praktika označena jako nekalá ve smyslu § 4 zákona o ochraně spotřebitele, musí dojít k nekalému jednání podnikatele vůči spotřebiteli. *Spotřebitelem se pro účely zákona o ochraně spotřebitele rozumí fyzická osoba, která nejedná v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání* [§ 2 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele]. Dle § 419 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, *je spotřebitelem každý člověk, který mimo rámec své podnikatelské činnosti nebo mimo rámec samostatného výkonu svého povolání uzavírá smlouvu s podnikatelem nebo s ním jinak jedná*. Spotřebitelem je tedy fyzická osoba, která si výrobek nebo službu pořídí pro sebe, nikoliv v rámci své podnikatelské činnosti nebo samostatného výkonu svého povolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 283/2015-81).
41. Soud se ztotožňuje se žalobkyní, že správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí touto otázkou zabýval nedostatečně. Vzhledem k tomu, že se žalobkyní bylo vedeno řízení o správním deliktu, byly správní orgány (nikoliv žalobkyně) povinny prokázat naplnění skutkové podstaty deliktu, tj. i skutečnost, že se žalobkyně dopustila vytýkaného jednání vůči spotřebitelům. Rady žalovaného však v napadeném rozhodnutí pochybení správního orgánu I. stupně napravila. Uvedla, že všichni zákazníci uzavřeli se žalobkyní smlouvy jako fyzické osoby s uvedením svého data narození jako identifikátoru. Smlouvy byly uzavřeny pro odběrná místa s parametry obvyklými pro běžné domácnosti. Žádný ze zákazníků ve smlouvě, jakož ani ve vystavených fakturách, neuvedl identifikační číslo, které nasvědčovalo tomu, že zákazník smlouvu uzavřel jako podnikatel. Podle Rady bylo možné vycházet rovněž ze zálohových faktur či z vyúčtování služeb zákazníků; i ty byly vystaveny bez uvedení identifikačního čísla.
42. Soud se se závěry napadeného rozhodnutí ztotožňuje. Dodává, že pro zjištění, zda jde v případě zákazníků žalobkyně o spotřebitele či nikoliv, není rozhodující pouze formální postavení zákazníků, ale rovněž skutečný účel jejich jednání. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1022/2013, spotřebitelem je v první řadě osoba, která jedná mimo profesní či obchodní aktivity. Za spotřebitele bude tedy považován ten, kdo jedná za účelem osobní potřeby ve smyslu spotřeby, a to zejména své, ale i spotřeby jiných osob, například jeho dětí, manžela, rodiny. Podle soudu je z telefonických hovorů, jakož i z uzavřených smluv zřejmé, že všichni zákazníci vystupovali ve vztahu se žalobkyní jako slabší smluvní strana, tedy jako spotřebitelé. Naopak z žádného aspektu jejich jednání nevyplývá, že by smlouvy uzavírali jako podnikatelé. Zákazníci po žalobkyni nevyžadovali např. doklad za účelem odpočtu DPH či neuváděli své identifikační číslo na uzavíraných smlouvách, resp. jiných listinách. Správní spis tedy podle soudu nabízí dostatek podkladů pro závěr o tom, že se zákazníci žalobkyně nacházeli v postavení spotřebitelů.
43. V dané věci je nerozhodné, že někteří z těchto zákazníků byli zapsáni v systému ARES jako podnikající osoby, případně že na adrese jednoho z odběrných míst bylo evidováno i místo podnikání. Podstatná je pouze skutečnost, že zákazníci uzavřeli se žalobkyní smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny v postavení spotřebitelů ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Ostatně i sama žalobkyně v rámci telefonických hovorů k těmto zákazníkům jako ke spotřebitelům přistupovala. Žádnému zákazníkovi nesdělila, že mu nenáleží právo na odstoupení od smlouvy z důvodu, že není v postavení spotřebitele; naopak je přesvědčovala o tom, aby odstoupení od smlouvy vzali zpět.
44. Co se týče vyjádření žalovaného v žalobě, v němž bylo odkazováno na definici spotřebitele podle energetického zákona, soud souhlasí se žalobkyní, že v dané věci je nutné pojem spotřebitel vykládat ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, nikoliv podle energetického zákona. To však Rada žalovaného v napadeném rozhodnutí v podstatě učinila, neboť vycházela z definice spotřebitele obsažené v čl. 2 písm. b) směrnice Rady 93/13/EHS o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách, která byla implementována právě do zákona o ochraně spotřebitele (viz § 1 odst. 1 zákona); tato definice se shoduje s § 2 odst. 1

písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Ani v tomto ohledu tedy k pochybení v napadeném rozhodnutí nedošlo.

45. Žalobkyně dále spatřovala nedostatečné zjištění skutkového stavu v tom, že správní orgány konstatovaly, že smlouvy se zákazníky byly uzavřeny mimo prostory obvyklé k podnikání; dané zjištění učinily pouze na základě sdělení OTE, a. s. ze dne 18. 3. 2015.
46. V tomto ohledu je nezbytné zdůraznit, že pro naplnění skutkové podstaty deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele není určující, jakým způsobem byly smlouvy se zákazníky uzavřeny. Podstatou spáchaných správních deliktů bylo, že žalobkyně zákazníkům sdělila nepravdivou informaci spočívající v tom, že změnu dodavatele elektřiny již nelze zastavit. Pod tíhou těchto (nepravdivých) informací někteří zákazníci (specifikovaní ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí) zrušili (stornovali) podané odstoupení od smlouvy. Nepravdivost sdělené informace tedy nijak nesouvisela s místem uzavření smluv. Proto je nerozhodné, zda zákazníkům skutečně svědčilo právo na odstoupení od smlouvy podle § 11a odst. 2 energetického zákona či nikoliv. Argumentaci žalobkyně, že zákazníkům právo na odstoupení od smlouvy vůbec nesvědčilo, shledal soud ryze účelovou. Sama žalobkyně zákazníkům v telefonických hovorech sdělovala, že jejich rozhodnutí odstoupit od smlouvy „*respektuje*“, „*dodávky elektřiny ukončuje*“ či že „*proti podané výpovědi smlouvy nic nemáme*“. Neměla tedy jakýchkoli pochyb o tom, že zákazníkům svědčilo právo odstoupit od smlouvy podle § 11a odst. 2 energetického zákona a jejich odstoupení od smlouvy považovala za souladné s právním řádem a uzavřenou smlouvou.
47. Jako absurdní se soudu jeví rovněž tvrzení žalobkyně, že účelem komunikace se zákazníky nebylo přimět je k učinění obchodního rozhodnutí. S přihlédnutím k celému kontextu telefonických hovorů soud nemá pochyb o tom, že smyslem sdělení nepravdivé informace bylo ovlivnit zákazníky, aby zrušili svá odstoupení od smlouvy se žalobkyní. Jednání žalobkyně tak i podle soudu bylo možné na základě zjištěného skutkového stavu označit za klamavou obchodní praxi.
48. Lze tak shrnout, že ve správním řízení bylo dostatečným způsobem zjištěno, že se žalobkyně dopustila správních deliktů podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.
49. Námitka tak není důvodná.

V. C) Námitka nesprávného právního posouzení skutku

50. Žalobkyně namítla, že správní orgány nesprávně posoudily její jednání jako 22 správních deliktů, přestože naplňovalo znaky pokračujícího správního deliktu. V důsledku toho jí byla udělena nepřiměřená sankce.
51. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že se žalobkyně dopustila celkem 22 správních deliktů spočívajících v užití nekalé obchodní praxe vůči celkem 21 zákazníkům, které se vztahovaly k celkem 22 odběrným místům.
52. Rada žalovaného úvalu správního orgánu I. stupně o spáchání 22 správních deliktů potvrdila a shledala ji souladnou s právní úpravou. Konstatovala, že bylo na vůli zákazníka se dvěma odběrnými místy, zda na nepravdivé informace žalobkyně bude reagovat ohledně jednoho či obou odběrných míst a nebylo možné vyloučit ani odlišnou reakci pro každé z nich. Oba skutky lze proto oddělit a individualizovat.
53. K tomu soud uvádí, že je-li trestán pokračující správní delikt, který spočívá ve více dílčích útocích, nebo stejnorodý vícečinný souběh (opakování deliktu), měla by být na základě materiálního posouzení závažnosti udělena v zásadě stejná sankce (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2018, č. j. 29 A 47/2016-77). Posouzení jednání jako pokračujícího deliktu tak zpravidla nemá vliv na výši udělené sankce, ale je významné např. při určení rozhodné právní úpravy nebo pro běh promlčecí (prekluzivní) lhůty (ta bude u stejnorodého

vícečinného souběhu posuzována pro každý delikt zvlášť, kdežto pokračující delikt se promlčuje jako jeden celek).

54. Pokud se tedy argumentace žalobkyně ohledně toho, že se jednalo o jeden pokračující delikt, nikoliv o 22 samostatných deliktů, vztahovala toliko k výši uložené sankce, nelze jí přisvědčit. Ať už by bylo jednání žalobkyně vůči jejím zákazníkům hodnoceno jako 22 samostatných skutků nebo jako pokračující správní delikt, podle soudu by to nic nezměnilo na hodnocení závažnosti, způsobu, okolností a následků takového jednání podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 10 As 96/2018-59). Hodnocení povahy spáchaných správních deliktů a jejich závažnosti bylo ze strany správního orgánu I. stupně důkladné a bralo v úvahu jak počet zákazníků, vůči kterým se žalobkyně dopustila klamavé obchodní praktiky, tak i závažnost takového jednání.

55. Námitka proto není důvodná.

V. D) Námitka porušení procesních práv žalobkyně

56. Žalobkyně dále tvrdila, že došlo k porušení jejích procesních práv, konkrétně k porušení zásady zákazu donucování k sebeobviňování a k dokazování pouze listinami získanými v rámci kontroly, tedy mimo správní řízení.
57. Obecně lze souhlasit s vymezením zásady zákazu donucování k sebeobviňování, tak jak žalobkyně uváděla v podané žalobě (zejm. nález Ústavního soudu ze dne 23. 5. 2007, sp. zn. III. ÚS 655/06). Je však nutné upozornit, že uplatňování této zásady není bezbřehé. Význam uvedené zásady pro spravedlivost trestního procesu je nezpochybnitelný, nicméně jeho uplatňování by nemělo poskytovat obviněnému (podezřelému) absolutní ochranu v tom smyslu, že by obviněný (podezřelý) nebyl povinen se účastnit vyšetřovacích úkonů vůbec, respektive všech (viz stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS-st. 30/10).
58. Právo nepřispívat k vlastnímu obvinění (zásada „*nemo tenetur se ipsum accusare*“) patří mezi základní právní zásady, jež je nepochybně nutno respektovat i v řízení o správních deliktech. V těchto řízeních je obecně postupováno podle správního řádu, v němž je konkrétním vyjádřením zmíněné zásady mj. § 53 odst. 2 správního řádu. Podle předmětného ustanovení „*[p]ředložení listiny nelze žádat nebo může být odepráno z důvodů, pro které nesmí být svědek vyslechnut nebo pro které je svědek oprávněn výpověď odeprít (§55 odst. 2 až 4)*“. Jedním z důvodů, kdy lze odmítnout předložení listiny správnímu orgánu, je právě skutečnost, že by svědek svojí výpovědí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt (§ 55 odst. 4 správního řádu).
59. Toto právo neobviňovat sebe vyjádřené v § 53 odst. 2 ve spojení s § 55 odst. 4 správního řádu, jakož i jemu odpovídající poučovací povinnost správního orgánu, je ovšem omezeno hmotněprávní úpravou ukládající dotčené osobě určité povinnosti v souvislosti s výkonem dohledu (kontroly) nad určitým odvětvím (k tomu srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*, 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 530, kde se s odkazem na výkon kontroly určitých činností, např. bankovní dohled, podává, že „*[v] tomto případě by měla mít přednost příslušná hmotněprávní úprava, kterou správní řád jeho předpis procesního práva nemůže prolamovat*“). Totéž vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu ve vztahu k dohledu v oblasti kapitálového trhu (viz rozsudek ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 159/2014-52).
60. Rovněž v nyní souzené věci se jedná o výkon dohledu, a sice dohledu nad dodržováním zákona na ochranu spotřebitele. K němu je žalovaný oprávněn na základě § 23 odst. 11 zákona o ochraně spotřebitele. I v této oblasti proto v principu musí platit, že aplikace citovaných ustanovení správního řádu o zákazu sebeobviňování je do jisté míry omezena. Jakýkoli jiný závěr by popíral logiku legislativy regulující dohled nad dodržováním zákona na ochranu spotřebitele. Pokud by držitelé licence (a ostatní osoby) nemuseli poskytovat podklady a spolupracovat s dozorovým orgánem, stal by se dohled v dané oblasti zcela bezzubým a ve své podstatě zbytečným.

61. Soud vychází z toho, že v daném případě správní orgán od žalobkyně požadoval již existující podklady. Požadavek správního orgánu I. stupně na předložení listin a telefonických hovorů tak nelze chápat jako donucení k sebeobvinění, ale spíše jako snahu o prověření zákonnosti postupu žalobkyně. Odkázat lze v této souvislosti rovněž na rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 10. 1989, *Orkem v. Komise*, C-374/87, nebo rozsudek Tribunálu ze dne 20. 2. 2001, *Mannesmannröhren-Werke AG v. Komise*, T-112/98, podle něhož „*orgán dohledu je i pod brožbou sankce oprávněn zavázat účastníka řízení k tomu, aby poskytl veškeré potřebné informace vztahující se ke skutkovému stavu, které jsou mu známy, a aby mu předal případně příslušné dokumenty, jež má k dispozici, a to i tehdy, když mohou sloužit k prokázání protiprávního jednání vůči němu samotnému nebo vůči jinému subjektu. Přiznání absolutního práva nevypovídat by totiž zašlo za hranice toho, co je nezbytné pro zachování práva na obhajobu, a představovalo by neodůvodněnou překážku výkonu dohledové pravomoci*“.
62. Jinými slovy, zásada zákazu sebeobviňování není absolutní, má své meze, přičemž jednu z nich tvoří právní úprava výkonu dohledu nad určitou oblastí, jež nelze efektivně vykonávat bez určitých informací a podkladů (zde konkrétně dokumentů o zákaznících, uzavřených smluv, nahrávek telefonických hovorů apod.). Porušením zásady zákazu sebeobviňování tedy není a nemůže být, pokud žalovaný, resp. správní orgán I. stupně z pozice dohledového orgánu vyžadoval po žalobkyni relevantní informace a nenutil ji poskytnout mu odpovědi a podklady jiné, než které se váží výlučně ke skutkovým otázkám a které v době vyžádání již existovaly.
63. Za nové informace nelze považovat ani excelové přehledy, jak uvádí žalobkyně. Tyto přehledy neobsahovaly nové informace, nýbrž informace v dispozici žalobkyně již existující, které žalobkyně pouze uspořádala do přehledné formy. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně v průběhu kontroly po žalobkyni požadoval seznamy konkrétně specifikovaných zákazníků, informaci, zda tito zákazníci byly žalobkyní písemně nebo telefonicky kontaktováni, kopie veškeré komunikace mezi žalobkyní a společností CENTROPOL ENERGY, informace týkající se procesu změny dodavatele, kopie smluv uzavřených s konkrétními zákazníky, nahrávky telefonických hovorů apod. Podle soudu se jednalo o odůvodněné a logické požadavky správního orgánu směřující k úplnému a správnému zjištění skutkového stavu. Správní orgány se tak při zjišťování skutkového stavu nedopustily porušení zásady zákazu sebeobviňování.
64. Žalobkyně dále namítla, že kontrola provedená podle zákona č. 255/2012, Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“), nemohla sloužit k opatřování důkazů pro navazující správní řízení.
65. K tomu soud uvádí, že jako důkaz ve správním řízení mohou sloužit všechny prostředky, které jsou vhodné ke zjištění skutkového stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 správního řádu). Současně platí, že ačkoliv výsledky kontroly mají být podkladem pro zahájení správního řízení a jedním z důkazů pro vydání rozhodnutí, samy o sobě nenahrazují ani nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). Jinými slovy, protokol o výsledcích kontroly je sice obvykle podstatným zdrojem pro zjištění skutkového stavu věci ve správním řízení, jde však pouze o jeden ze skutkových podkladů pro rozhodování. Není tedy vyloučeno provést v řízení i další důkazy, přičemž všechny opatřené podklady je pak nutno hodnotit ve správním řízení v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 167/2014-41).
66. Uvedené znamená, že existence protokolu o kontrole nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit v souladu se zásadou materiální pravdy stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Skutečnosti zjištěné v rámci kontroly však bezpochyby mohou být využity v navazujícím správním řízení jako podklady pro vydání rozhodnutí. Jde o skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu), které jsou (zpravidla) písemně zachyceny v protokolu o kontrole, a proto nepodléhají dokazování. Použití těchto důkazů v řízení o správním deliktu žalobkyni nijak nebránilo, aby v rámci správního řízení

navrhla k provedení i důkazy jiné, kterými by se snažila prokázat, že k naplnění skutkové podstaty deliktu nedošlo. To však žalobkyně neučinila.

67. Soud je přesvědčen, že správní orgány dostály povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností a při opatrování důkazů se nedopustily žádné nezákonnosti. Žalobkyně měla dostatek prostoru jak v rámci kontroly, tak především v průběhu správního řízení reagovat na provedené dokazování a navrhnout důkazy nové, případně rozporovat již provedené důkazy. Správní orgán nikterak nepochybil tím, že jako podklad pro zjištění skutkového stavu, tedy i pro závěr o spáchání správních deliktů, užil důkazy zajištěné v rámci kontrolní činnosti. Pokud na jejich základě považoval skutkový stav za náležitě zjištěný, nebylo jeho povinností v řízení o správním deliktu opatrovat další důkazy.

68. Námitka porušení procesních práv žalobkyně tak není důvodná.

V. E) Námitka nepřiměřenosti výše pokuty

69. Závěrem žalobkyně zpochybnila úvahu správních orgánů ohledně výše stanovené pokuty. Uloženou pokutu považuje za nepřiměřenou a navrhuje její moderaci.

70. Posouzení této námítky lze rozdělit do dvou rovin: na posouzení zákonnosti uložené sankce (zda nebyly překročeny meze správního uvážení žalovaným) a na posouzení, zda pokuta není zjevně nepřiměřená.

71. Ve vztahu k námitce nezákonnosti (nepřiměřenosti) uložené sankce je nezbytné zdůraznit, že soud při přezkumu správního uvážení hodnotí pouze to, zda úvaha správního orgánu nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 As 262/2014-26). Soud je oprávněn k žalobní námitce přezkoumat, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133). Je tedy nezbytné, aby se správní orgány zabývaly všemi zákonem stanovenými hledisky a v odůvodnění svého rozhodnutí vyložily, jak se konkrétní vytýkané pochybení projevuje ve výši uložené sankce.

72. Pravidlo pro určení výše pokuty za projednávané správní delikty upravuje § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele. Uvádí, že za spáchané správní delikty je možné uložit maximálně pokutu ve výši 5 000 000 Kč. V současnosti platná právní úprava [§ 24 odst. 17 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele] není pro pachatele příznivější, není proto důvod pro postup podle čl. 40 odst. 6 Listiny (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016 č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS).

73. Ze správního spisu vyplývá, že se žalobkyně dopustila celkem 22 správních deliktů. Podle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, platí, že za dva nebo více přestupků (správních deliktů) téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.

74. Správní orgány při určení výše pokuty postupovaly v souladu s § 35 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že přihlédl k závažnosti správních deliktů, ke způsobu jejich spáchání a jejich následkům a k okolnostem, za nichž byly delikty spáchány. Uvedl, že klamání zákazníků na trhu s energiemi považuje za velmi závažné, neboť tento trh vykazuje značná specifika oproti trhům s jinými výrobky či službami. Tento trh je charakterizován velmi oslabeným postavením spotřebitelů vůči

dodavateli. Podle správního orgánu I. stupně žalobkyně zneužila svého značně nerovného a silnějšího postavení vůči zákazníkům.

75. Správní orgán I. stupně jako k polehčující okolnosti přihlédl k tomu, že bez důvodných pohybů nelze prokázat úmyslné zavinění žalobkyně. Za přitěžující naopak považoval skutečnost, že se žalobkyně dopustila celkem 22 správních deliktů a zohlednil rovněž dřívější porušení právních předpisů žalobkyní. Aplikoval proto absorpční zásadu.
76. Správní orgán I. stupně hodnotil i osobní a majetkové poměry žalobkyně, přičemž vycházel z veřejně dostupných informací (Sbírky listin), neboť žalobkyně své majetkové poměry nedoložila. Dle výkazu zisku a ztrát ke dni 31. 12. 2016 dosáhla žalobkyně v roce 2016 tržeb z prodeje zboží ve výši 9 156 837 000 Kč a celkového výsledku hospodaření před zdaněním ve výši 842 697 000 Kč; provozní výsledek hospodaření žalobkyně činil 975 662 000 Kč.
77. Se žalobkyní lze souhlasit v tom, že správní řízení trvající déle než tři roky lze považovat za nestandardní. Ani tato délka správního řízení však není důvodem pro korekci uložené pokuty. Pokud žalobkyně nebyla spokojena s délkou správního řízení, měla bezpochyby možnost již v průběhu běžícího správního řízení se proti případné nečinnosti správních orgánů bránit (např. uplatněním opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu).
78. Ze správního spisu je dále zřejmé, že žalobkyni byly před vydáním provostupňového rozhodnutí uloženy dvě pokuty za porušení energetického zákona a zákona o ochraně spotřebitele. Správní orgán I. stupně v nyní projednávané věci tyto skutečnosti správně v souladu se zásadou absorpce zohlednil při ukládání pokuty. Právě zohlednění absorpční zásady zaručuje, aby při ukládání více sankcí byly v souhrnu zohledněny všechny sankce ukládané žalobkyni za jiné spáchané delikty, nehledě na to, zda za tyto pozdější skutky byla žalobkyně potrestána dříve než za delikt spáchaný nejdříve. Je tomu tak proto, že podstata principu absorpce tkví v absorpci sazeb (*poena maior absorbet minorem*), kdy přísnější trest pohlcuje mírnější (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004).
79. Soud v projednávaném případě souhlasí s Radou žalovaného rovněž v tom, že na jednání žalobkyně je nutno nahlížet jako na 22 správních deliktů. Lze nicméně doplnit, že z pohledu ukládání sankce je v daném případě v podstatě nerozhodné, zda se žalobkyně dopustila v souhrnu 22 správních deliktů či jen 21, neboť spáchaný počet deliktů i počet spotřebitelů, vůči nimž se nekalých obchodních praktik dopustila, je vysoký a svědčí o tom, že se žalobkyně daného jednání dopouštěla systematicky (viz zejm. prakticky totožný obsah telefonických hovorů). Jednalo se proto o praxi, kterou soud shodně se správními orgány hodnotí jako velmi závažnou. Tuto skutečnost správní orgány zohlednily jako přitěžující okolnost a soud se s nimi v plném rozsahu ztotožnil.
80. Lze tak uzavřít, že správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně a přiléhavě zohlednily závažnost správních deliktů, způsob jejich spáchání, jejich následky i okolnosti, za nichž byly delikty spáchané. Pokuta byla uložena v zákonném rozmezí a úvaha správních orgánů o její výši nijak nevybočuje ze zákonných mezí. Nejedná se ani o likvidační pokutu. Ve shodě se správními orgány považuje soud jednání žalobkyně za velmi závažné, a to i z důvodu, že nekalé obchodní praktiky aplikovala především na osoby staršího věku, u kterých je předpoklad, že se v oblasti spotřebitelského a energetického práva nepohybují s takovou mírou jistoty jako osoby mladší. Tito zákazníci se zcela jistě nacházeli v postavení slabší smluvní strany a uložení pokuty nižší by bylo bagatelizací nezákonného a všeobecně nesprávného jednání žalobkyně.
81. Námitka nezákonnosti uložené sankce tak není důvodná.
82. Soud dále hodnotil, zda uložená pokuta není zjevně nepřiměřená, což by byl důvod pro moderaci uložené sankce.

83. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*
84. Moderací oprávnění podle § 78 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k návrhu žalobkyně buď snížit uložený trest, nebo od něj upustit. Soud však takto může učinit jediné v případě, kdy jde o postih zjevně nepřiměřený, neboť smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS).
85. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 300 000 Kč za 22 správních deliktů podle 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Předmětné delikty jsou přitom řazeny mezi nejprísnejší postížitelné správní delikty podle zákona o ochraně spotřebitele a lze za ně uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč. Správní delikty žalobkyně patří mezi typově nejzávažnějšími správními delikty a byly spáchány ve vícečinném souběhu. Uložená pokuta tak dosahuje 6 % horní hranice sazby. Jedná se proto o pokutu stanovenou při dolní hranici zákonného rozpětí, kterou bez dalšího nelze považovat za zjevně nepřiměřenou (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2014, č. j. 6 As 148/2014-30). Žalobkyně přitom žádné konkrétní argumenty, na jejichž základě by pokutu považovala za zjevně nepřiměřenou, v žalobě neuplatnila.
86. Na základě výše uvedeného soud neshledal výši pokuty jako zjevně nepřiměřenou. Podmínky pro moderaci sankce tak v daném případě splněny nebyly.

VI. Závěr a náklady řízení

87. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Neshledal rovněž, že by byly dány důvody pro moderaci sankce ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s.
88. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. října 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu